

De lessen van de ontmoeting bij Sichar

door: C.E. Stuart

Johannes 4

De Heer heeft een onderhoud gehad aan de bron van Jakob nabij Sichar met een vrouw. Hij beschrijft haar leven in enkele woorden. Door wat Hij tegen haar heeft gezegd weten we wie zij was en door wat Hij haar heeft onderwezen, weten wij iets van Hem.

De naam van die vrouw blijft in de geschiedenis onbekend, maar haar vroegere gedrag werd opgetekend in de Bijbel. Dat is in volmaakte overeenstemming met de wegen van de genade van de Heer. We kennen haar nu als de vrouw waarmee de Heer heeft gesproken in Sichar. Het laat ons de wegen van Zijn trouw en liefde zien. Deze geschiedenis herinnert ons aan de genade van Jezus.

De naam van de vrouw, die de Here zalfde in het huis van Simon de melaatse is omringd met een lieflijke reuk in het Woord, net zoals die van de eerste en laatste bezoeker van het lege graf op de opstandingsmorgen. Het Johannes evangelie maakt ons ook bekend met Maria, de zuster van Martha en Lazarus en ook met Maria Magdalena. De historicus Lukas stelt ons voor, Johanna, de vrouw van Chusas, zaakwaarnemer van Herodes, en Susanna, die Hem dienden met hun goederen. (Luk. 8:3). Maar aan de naam van een vrouw, die vijf mannen heeft gehad en haar leven scheen te willen eindigen in de zonde, gaat het Johannes evangelie stilzwijgend voorbij. Lukas doet dat ook, als hij vertelt over de dienst die aan de Heer wordt bewezen in het huis van Simon de Farizeeër en het getuigenis beschrijft dat aan de Heer wordt gegeven op het kruis door een berouwvolle zondaar. Wie zou er belang bij hebben hun naam te weten?

Wat we wel willen weten is het karakter van hen, die tot Christus aangetrokken zijn en het “soort mensen”, die Hij wil ontvangen. Als hun namen in het Woord stonden, zou dat niets toevoegen aan onze kennis van de Heiland. Het zou ons niet dichterbij Hem brengen, niet nauwer verbinden aan het hart, dat er Zijn welbehagen in vond, om hen om zich heen te verzamelen. Een gebroken hart wil weten wie Hij wil ontvangen, met wie Hij wil aanzitten en aan wie Hij de waarheid kan openbaren. Iemand die geleerd heeft wie hijzelf van nature is, is gelukkig als hij dat weet. Als de slechte wegen van iemand in de Bijbel worden genoemd, gaat het niet om over die fouten uit te weiden. Ook gaat het niet om de nieuwsgierigheid van mensen te bevredigen (immers, die zijn van nature

even zondig). Maar het doel daarvan is de genade van God en de goedheid van de Here Jezus Christus in het volle licht te stellen zonder de schuld van de mens te verdoezelen. Niet alleen redt die genade van God (het deel van allen, die in de naam van de Heer Jezus Christus geloven), maar de genade van God openbaart zich tegenover hen, die gezondigd hebben om ook van hen vaten te maken voor Zijn dienst. Op die manier vermenigvuldigt Hij “de kanalen”, waardoor het getuigenis van Zijn genade en liefde andere harten kan bereiken en dorstige zielen kan laven.

Dit gesprek aan de put van Sichar verduidelijkt ons:

1. De basis, waarop deze dienst is gegrond;
2. De geest, waarin de dienst moet worden vervuld;
3. Het doel, dat nagestreefd moet worden.

Dit wordt ons niet op een droge en belerende manier uitgelegd, maar op een frisse, levendige wijze. Het is een uit het leven genomen voorbeeld.

1. De basis

Bij de Samaritaanse vrouw die in tegenwoordigheid van de Heer is gebracht ontwaakt het geweten. De Heer kende haar goed, al had Hij haar nog nooit ontmoet. En zij verneemt uit Zijn mond, dat Hij precies diegene was, die zij verwachtte, de Messias, de Christus. Als antwoord op het onderwijs van de Heer over aanbidding merkt zij op: *“Ik weet dat de Messias komt, die Christus wordt genoemd; wanneer Die is gekomen, zal Hij ons alles verkondigen”* (vs. 25). En het onmiddellijke antwoord van de Heer is: *“Ik ben het, die tot u spreek”*. De Meester was gekomen en zij sprak met Hem. Met haar eigen oren hoorde zij de woorden van Hem, waarover de dienstknechten van God al zolang de verwachting levend hadden gehouden in de harten van Joden en Samaritanen.

“zal Hij ons alles verkondigen”. Dat was de gedachte die zij had van de Messias. Hij, die daar aan de rand van de put zat, had haar verleden en huidige leven ontsluitend. Hij had haar ook de valsheid laten zien van de eredienst van de Samaritanen. Hij had verteld wat Hij haar kon geven, ook van God en van de aanbidder

die de Vader zocht en Hij had het geheel bekroond door haar te openbaren, dat Hij de Christus was. Zij had op iedere vraag een antwoord gehad. Toen zij haar verwondering uitsprak, dat een Jood een dienst aan een Samaritaanse kon vragen, had Hij geantwoord dat Hij haar het levende water wilde geven. Hij wilde in genade te handelen tegenover haar. Hij wilde haar het levende water geven. Op de vraag of Hij groter was dan hun vader Jakob, had Hij haar verteld van de kenmerken van het water, dat Hij kon geven. Dat zou een bron van water zijn dat springt tot in het eeuwige leven voor hem die het ontving. Jakob had een put gegraven om te drinken. Hij zou aan de gelovige een bron van water in zichzelf geven. Het water dat Hij zou geven *“zal in hem worden een bron van water dat springt tot in het eeuwige leven”*. Toen zij dit water wilde ontvangen, kreeg zij als antwoord een opdracht die haar geweten moest wakker schudden. *“Ga heen, roep uw man en kom hier”* (vs.16). Haar onmiddellijke antwoord is: *“Ik heb geen man”*. Deze woorden waren de waarheid, geen getuigen waren nodig om ze te bevestigen, want Hij, die haar opgedragen had, haar man te halen, wist dit precies. Hij was volmaakt op de hoogte van haar leven. Het antwoord dat zij kreeg liet haar denken, dat Hij een profeet was, een boodschapper van God, die zich bezig hield met haar hart. Zij richt zich tot Hem, de Messias en ondervraagt Hem over de kwestie van de aanbidding. Zij raakt daarmee een heet hangijzer aan, het gespreksonderwerp tussen Joden en Samaritanen. Hierop antwoordt Hij ook in een taal, die zij kan begrijpen en deelt haar mee, wat de schriftgeleerden en priesters in Jeruzalem niet wisten. Hij spreekt over het karakter, dat de ware aanbidders nu moeten hebben en hun relatie met de God, die zij willen aanbidden.

En dan, na een nieuwe opmerking van de Samaritaanse en een antwoord van de Heer, was het werk in haar ziel geschied. Wat zullen de overleggingen in het hart van deze vrouw geweest zijn, toen zij opmerkte: *“Ik weet dat de Messias komt, die Christus wordt genoemd; wanneer Die is gekomen, zal Hij ons alles verkondigen”*? Was haar geest niet geneigd de vooroordelen van een heel leven los te laten, op het eenvoudig zeggen van iemand, waarvan zij dacht, dat hij een profeet was? Of was het de verborgen hoop, die zij niet openlijk durfde uit te spreken, dat Hij die haar onderwees de Christus zou kunnen zijn? Hoe het ook zij, het spoedige antwoord van de Heer stelde haar gerust en de nadering van de discipelen maakte een eind aan haar onderhoud met Hem, die aan de rand van de put zat. Zij verliet Hem, maar het was om Hem te dienen. Zij was naar de put gekomen met een lege kruik. Zij vertrok met een vol hart. Zij was eenzaam naar de put gegaan. Zij zou er terugkomen met een groot aantal “lege vaten”, menselijke harten, die net zoals zij behoefte hadden aan een persoonlijk onderhoud met de Messias, de Christus.

Maar wat maakte van haar een dienaar, die geschikt was voor dit doel? Was het, het genoeg, om iets nieuws te horen? Was het de gedachte een Meester te horen, die zo'n gezag had? Was het de persoonlijke

voldoening om het belangrijke, verbazingwekkende nieuws, dat zij haar medeburgers bracht, met eigen oren te horen? Deze nieuwe dingen waren inderdaad verbazingwekkend. Goed nieuws, dat zeker! Zij had met de beloofde Messias gesproken. Een profeet zoals Mozes. Dat was allemaal waar. Maar wat van haar een dienaar van de Heer maakte, was boven alles dit: haar geweten was door de Heer aangeraakt. Het werk in het hart ging aan die van de lippen vooraf. En in de ware dienst voor Hem, moet dit altijd zo zijn. En omdat er een werk in haar hart was gebeurd kon zij daarover niet zwijgen, zonder het aan de mensen van de stad door te zeggen: *“Komt, ziet een mens die mij alles heeft gezegd wat ik heb gedaan. Is Deze niet de Christus?”* (vs. 29). Wat zij gedaan had en wie zij was, had Christus tegen haar gezegd. In haar binnenste was een werk verricht, door dit onderhoud met een levende Persoon. Hij had tot haar geweten gesproken. Hij had haar hart bereikt. Menselijk gesproken was deze vrouw wel de laatste persoon, die in Sichar gekozen had moeten worden als dienaar voor Christus te Sichar. Maar als we de gedachten van God begrijpen, moeten we erkennen, dat zij het meest geschikte instrument was, dat Hij zou kunnen vinden. Een vat van genade, die redt, omdat het er behoefte aan heeft. Met wat een eenvoud heeft zij gewerkt! Zij heeft getuigd van de dingen die zij wist. *“Een mens die mij alles heeft gezegd”*. Zij wees daarmee anderen op Hem, die zij ontmoet heeft aan de bron. Haar werk was daardoor heel doeltreffend. De velden waren wit om te maaien. De menigte, die uitging naar Christus, was de vrucht van haar arbeid. Zij gingen de stad uit na het horen van deze eenvoudige boodschap van deze vrouw.

Opstaan en prediken was haar eigenlijke werk niet! De 12 en de 70 waren met deze dienst belast geweest. Toch had deze vrouw juist en goed gehandeld en kwam daarmee ook niet op het terrein van anderen. Van haar kan ook, zoals van een andere vrouw, gezegd worden: *“zij heeft gedaan wat zij kon”*. Maar wij moeten ons goed herinneren, dat haar wens en de pogingen om anderen tot Christus te brengen gegrond waren op het resultaat van de persoonlijke weg van de Heer met haar.

2. De geest

Laten we nu kijken naar wat deze geschiedenis leert over de geest waarin echte dienst moet worden gedaan. De vrouw had de put verlaten en de discipelen waren teruggekomen bij de Heer met de levensmiddelen, die zij in de stad hadden gekocht. Er wordt niet vermeld of de Heer van het water uit de put heeft gedronken, hoewel Hij wel om water aan de vrouw had gevraagd. De Heer lijkt ook onverschillig voor het voedsel, dat de discipelen brengen, want Hij leek verkwikt te zijn. De discipelen zeggen: *“Rabbi eet”*. Nu was het hun beurt om onderwezen te worden. De vrouw had haar les geleerd en nu moesten de discipelen hun les leren. Om precies te zijn: betreffende de geest, waarin echte dienst moet worden gedaan. Dit wordt geïllustreerd

door het voorbeeld van de Meester zelf. Want Zijn antwoord is: *“Ik heb voedsel om te eten dat u niet kent”* (vs. 32). Hij sprak over iets, dat zij Hem niet hadden gebracht en dat Hem kracht gaf. Zij waren niet in staat Zijn gedachte te begrijpen. Hun gedachten waren net zoals die van de vrouw beperkt, tot de tijdelijke dingen. In Zijn goedheid verklaart Hij het hun als Hij zegt: *“Mijn voedsel is, dat Ik de wil doe van Hem die Mij heeft gezonden en zijn werk volbreng”*. Zo toont Hij, die de Vader gezonden heeft, wat de echte dienst is: de eenvoudige, maar trouwe uitvoering van het werk, dat God aan de dienstknecht heeft gegeven. Hoeveel mensen laten zich beïnvloeden door de resultaten op het werk? De spijze van de Heer, als dienstknecht, was het voorgeschreven werk te doen, wat de resultaten erop ook waren.

Was de Heer ongevoelig voor de resultaten? In geen enkel opzicht. Want zoals we hier de Dienstknecht van de Heer vinden, die de Hem aangewezen taak vervult, zo vernemen we op een andere plaats Zijn gevoelens ten opzichte van de resultaten van Zijn werk, op dit betrekkelijk onvruchtbare veld – het teruggekeerde overblijfsel van Gods volk.

“Tevergeefs heb ik mij afgemat, voor niets en vruchteloos mijn kracht verbruikt. Evenwel, mijn recht is bij de HERE en mijn vergelding is bij mijn God” (Jes. 49:4). Als wij deze woorden uit Jesaja vergelijken met die uit Johannes, zien we dat, hoewel Hij niet onverschillig was voor de resultaten van Zijn dienst in Israël, het toch niet het succes van Zijn werken was, dat voedsel voor Zijn ziel gaf. Als volmaakt Dienstknecht, zoals Hij in alle dingen volmaakt was, was het Zijn voedsel, dat Hij de wil deed van Hem die Hem had gezonden en Zijn werk zou volbrengen. Hij deed getrouw die wil en kon zich verblijden met een vreugde die wij niet kunnen begrijpen. Want Hij zag hoe het hart van een arme zondares zich voor Zijn onderwijs opende, zoals een bloem opengaat in de zonnewarmte. Hij wist dat de zegen die Hij haar meedeelde, vrucht zou dragen in veel harten in Samaria. Zijn voedsel haalde Hij uit een andere bron. Wat een eenvoudige trouw stralen deze woorden van de Meester uit. De Meester, de Eeuwige Zelf, spreekt ze tegen Zijn discipelen uit.

Aan de rand van de put had de Heer, uit liefde voor de ziel, deze arme vrouw gediend. Maar nu ziet Hij de menigte uit de stad komen om Hem te ontmoeten en vestigt de aandacht van de discipelen daarop. *“Slaat uw ogen op en aanschouwt de velden, want zij zijn al wit om te maaien”*. De overvloedige oogst, die de zegen van God over de aarde zou voortbrengen, zou pas over vier maanden komen. Niettemin was daar een opbrengst om dadelijk te oogsten. Deze oogst was het resultaat van een zaadje (lang tevoren gezaaid), ontkiemd en snel gerijpt in de tegenwoordigheid van Hem, die spoedig aan Israël in Zijn land zal verschijnen, als de Zon der gerechtigheid.

Het was oogsttijd in Sichar op een ongekende tijd, zelfs in de geschiedenis van dit vruchtbare district. Oogsttijd is een vrolijke tijd, zelfs in de natuurlijk wereld. Het

Woord spreekt erover in Jesaja 9:2. Maar er is ook een vreugde bij een oogst van zielen. De discipelen zouden dit ervaren, maar wel op een manier en plaats, die zij niet verwachten. Dat Judea zulke resultaten zou hebben voortgebracht zou niet verwonderlijk zijn geweest. Want dat was kortgeleden ontwaakt door de prediking van Johannes de Doper. Of dat Galilea, waar de Heer een warme ontvangst gegeven zou worden (Joh. 4:45), het veld zou geweest was, waar zo'n werk zou kunnen beginnen, ook dat zou niet buitengewoon geleken hebben. Maar dat Sichar (waar zover wij weten Johannes niet had gepredikt en de Heer niet had gewerkt), het veld zou worden waar de discipelen op de eerste plaats de vreugde van de oogst zouden meemaken, dat is helemaal onverwacht.

Zij zouden leren wat anderen later geleerd hebben. Het is heel gelukkig voor het hart van een trouwe dienstknecht van God om de oogsttijd te zien aanbreken. De arbeiders hebben alleen maar te gaan in het al voorbereide werk. Het is een kostbare zaak, mensen te zien buigen, onder de macht van het Woord en zich voorbereiden om voortaan door kracht, die God hun geeft, ook trouwe dienstknechten van de Heer Jezus Christus te worden. Dan lijkt de macht van hen, die het zwaard van de Geest goed weten te gebruiken, heel groot. Maar ook zij zijn maar mensen, waarover de vijand nog de overhand kan hebben. Ook zij hebben het nodig, net als de discipelen, dat de Heer hen er aan herinnert, dat de oogst niet alles is. Hoe succesvol de dienst ook is. Want anderen, zoals in het geval van Sichar, kunnen het zaad gezaaid hebben, dat aan het einde een overvloedige oogst voortbrengt. *“Want hierin is de spreuk waar: De een zaait, de ander maait. Ik heb u gezonden om te maaien wat u niet hebt bearbeit; anderen hebben het bearbeit en u bent op hun arbeidsterrein gekomen”*. De discipelen waren alleen de maaiers, enkele van de knechten die gebruikt zijn in dit deel van het veld. Diegenen die daarvoor het zaad hadden verspreid, waren verdwenen. Maar de Heer vergeet ze niet. Het werk van de zaaiers zal niet worden vergeten in de blijdschap van de oogst. De namen van zaaiers die het zaad zaaiden (in dit geval de hoop op de komst van de Messias) kunnen staan in het Oude Testament. Maar we kunnen niet met zekerheid zeggen wie deze levende verwachting had bewaard in de harten van de Samaritanen. Wie had hun onderwezen wat in het Woord geschreven was? Wie het ook geweest zijn, waarop de Heer doelde, Hij wilde dat wij zouden weten, dat hun werken of namen niet door Hem vergeten werden. Wat een goedheid van Zijn kant! Wat een bemoediging voor hen, die zich afsloven gedurende de zaaitijd en die dit leven zullen verlaten zonder de vreugde van de oogsttijd te zien, deze woorden vol genade te lezen van de Heer van de oogst: *“De maaier ontvangt loon en verzamelt vrucht voor het eeuwige leven, opdat zich samen verblijden de zaaiër zowel als de maaier”*.

Mensen oordelen gemakkelijk over het nut van de arbeider naar de schijnbare resultaten van zijn arbeid. Zij staan ook altijd klaar, als het oogst is, de maaiers te bekijken als de enige arbeiders, die de bodem bewerkt

hebben! De Heer oordeelt er zo niet over. Hij weet wie de grond bewerkt heeft en het zaad gezaaid in sombere dagen van de herfst en de winter of in de stormachtige dagen van het voorjaar. Wanneer de oogst wordt binnengehaald en het graan in de schuur wordt gebracht, zal Hij zich hen herinneren en hun aandeel erkennen, aan het werk op de aarde. Het is goed en gerechtvaardigd zich te verheugen, als de oogsttijd is aangebroken, maar de vreugde wordt alleen ten volle genoten als men een juiste schatting van de oogst zal kunnen maken. Dan zullen zaaier en maaier zich samen verheugen.

Zijn wij geroepen om te zaaïen? Laten we dan hard werken, hoewel we misschien de vrucht van onze arbeid nog niet kunnen zien. Zijn wij maaïers? Laten we dan ijverig werken in het bewustzijn van de verantwoordelijkheid, die op ons rust. Laten we ons steeds bewust zijn, dat we met anderen, in de toekomst, de vreugde zullen delen, die de goedheid van de Heer ons geeft te oogsten.

Wat een vreugde zouden zij gehad hebben, die in vroegere dagen de verwachting van de Heer levend hebben gehouden, als zij maar lang genoeg geleefd hadden om de vrucht te zien! Veel profeten en rechtvaardigen hebben gewenst de dingen te zien, die de discipelen zagen, maar waren al gestorven. Zullen zij van hun vreugde beroofd worden? Zeker niet. Zij zullen de dag van de heerlijkheid van Christus zien en de oogst, die het resultaat is van het zaad, dat zij uitgeworpen hebben onder veel moeilijkheden. Moeilijkheden, die misschien alleen God weet. Allen die voor God op aarde werken, zullen het resultaat van hun arbeid zien. Zowel de zaaier als de maaier zullen zich verblijden. De Heer zal dit werk als eenheid zien en kunnen wij niet zeggen: “Wat God verenigd heeft, scheidde de mens niet”? Hoewel deze tekst natuurlijk wordt toegepast in andere omstandigheden en in een relatie.

De woorden van de Heer over de arbeiders zijn waard onthouden te worden. Het is bemoedigend voor de zaaier en een aanwijzing voor de maaier. Zaaïen is het getuigenis, dat aan de dienstknecht is toevertrouwd, verspreiden op wat voor ogenblik dan ook. Maaïen is de arbeid van het bijeenverzamen van de zielen, als vrucht van het gezaaide zaad. Maar wie moet oogsten en wanneer? De Heer beslist daarover. Hij geeft aan de discipelen de opdracht betreffende hun deel van het werk op het veld. “*Ik heb u gezonden...*”. Hij deelde hun taak uit en Hij die zich nooit vergist, heeft hen niet uitgezonden in het veld, voordat “de oogst” klaar was voor hun arbeid. Zij waren net uit Judea gekomen, waar niets te oogsten viel en zij vinden in Sichar “de oogst” gereed voor de sikkel. Want de Samaritanen, onderwezen om de Messias te verwachten, waren bereid om Hem te ontvangen, zodra zij Hem leerden kennen. Als de discipelen geprobeerd hadden in Judea te oogsten, was hun arbeid van weinig nut geweest. Als zij in Sichar aan het zaaïen waren begonnen, zouden zij gebrek aan onderscheidingsvermogen hebben laten zien van de toestand van de mensen in die stad. Zij

zouden zich openlijk vergist hebben, als zij uit hun succes in Sichar zouden hebben geconcludeerd, dat heel Samaria bereid was de Heer te ontvangen. De ontvangst die de Heer kreeg in een andere stad van dit land, enige tijd later, bewijst dat.

Dit moet ons aanspreken, daar waar het werk van de zaaier en de maaier zij aan zij gaat. Het werk op de ene plaats is geen maatstaf voor de resultaten van het werk op een andere plaats. Het is ook niet vanzelfsprekend, dat de arbeider, die gezegend wordt in de ene plaats, alleen maar naar een andere plaats hoeft te gaan, om ook dit veld helemaal oogst klaar te vinden.

3. Het doel

Laten wij het voorbeeld van de Heer volgen, en de woorden die Hij spreekt tegen Zijn discipelen toepassen op onze dagen. En laten wij nu de handelwijze van de vrouw bekijken en wat ons verteld wordt over enige Samaritanen uit Sichar om te zien, wat het doel zou moeten zijn van ware dienst.

Deze vrouw heeft voor zichzelf geleerd wat de waarde is van een persoonlijk onderhoud met Christus. Ze wil nu, dat haar stadgenoten, dat ook zullen hebben en zij nodigt hen uit om ook te komen kijken naar de Persoon, die haar alles had gezegd, wat zij gedaan had. Haar stadgenoten hadden niet voldoende aan het verhaal wat zij had gehoord en gezien. De anderen moesten het zelf ondervinden. Dat deden ze, hoewel zij al geloofd hadden in Hem door het verhaal dat de vrouw had verteld. Een echt geestelijk invoelen dreef de vrouw om hen tot Christus te leiden. Hij alleen kon hen in Zijn waarheid bevestigen. En de vrouw werd daarin bevestigd door de uitspraken van hen die in Hem geloofden. Zij had daarin een juiste beslissing genomen. Haar stadgenoten zeggen tegen haar: “*Wij geloven niet meer op uw zeggen, want wijzelf hebben Hem gehoord en weten dat Deze waarlijk de Heiland van de wereld is*” (vs. 42).

Haar getuigenis was geweest, dat Hij *de Christus* was. Het getuigenis van haar stadgenoten is, dat Hij *de Heiland van de wereld* is. De vrouw had van Hem geleerd, *wie* Hij was. Haar stadgenoten leerden gedurende Zijn tweedaagse verblijf daar, *wat* Hij was, dat Hij diegene is, die kan beantwoorden aan hun behoeften op het uitgestrekte terrein van de genade.

Alle kwesties betreffende de superioriteit van de berg Gerizim ten opzichte van de berg Moria waren terzijde gesteld. Alles waarover zij hadden gestreden omtrent de Mozaïsche eredienst, stonden nu in een ander licht, want de Heiland van de wereld was gekomen. Hij had bij hen gezeten, had hen onderwezen en overtuigd, *wat* Hij was. Zij hadden nu een stevig fundament, want deze titel “Heiland van de wereld” was vast verankerd in hun hart. Zij voelden de kracht, de zekerheid en de veiligheid van hun positie. Zij kenden het getuigenis, dat de vrouw van Hem had gegeven en wisten dat dit juist was, maar zij konden nu ook spreken over wat zij in Hem hadden gevonden, toen zij zich met Hem

onderhielden. Zij hadden nu zelf, uit de mond van de Christus, gehoord, wat de vrouw niet had verteld. Deze vrouw had haar werk gedaan door de aandacht op Christus te vestigen. Maar haar stadgenoten waren nu bevestigd in de waarheid over Zijn persoon, doordat zij Hem zelf gehoord hadden.

Het tweedaagse verblijf in die stad liep ten einde. In deze stad Sichar had een opwekking plaats gevonden. Er was geen wolkje aan de lucht om de schittering boven dit stadje weg te nemen. Maar het staat in droeve tegenstelling met het ongeloof van de Joden, dat hen verhinderde de diepe en werkelijke vreugde te delen met deze Samaritanen.

Christus was in Jeruzalem geweest, maar zij waren niet naar Hem toe gekomen. De Heiland van de wereld was gekomen en had zich onder hen bevonden op het

Paasfeest, maar zij hadden Hem niet herkend. Is dat niet precies, wat wij elke dag om ons heen zien? Op afgelegen plaatsen ontvangen mensen zegeningen en leren voor zichzelf wat het is in betrekking te staan met Christus. Anderen, heel nabij zo lijkt het, blijven vreemd aan diezelfde vreugde, sluiten de ogen daarvoor en hun hart blijft onwetend van de Heiland. Geve de Heer aan de eerstgenoemden het werk om in Zijn genade de ogen te openen van de laatstgenoemden en hen tot Jezus Christus te leiden.

Moge deze geschiedenis in over de Heer, de vrouw en de Samaritanen in Johannes 4, ons tonen, hoe wij met succes voor Christus kunnen arbeiden in afhankelijkheid van de goddelijke kracht en wijsheid.

Origine: [Le Messenger Evangélique 1941-281](#)

Tite: [Leçons apprises à Sichar](#)